

Statsminister Oscar Torps tale i Kringkastingen
fredag 14. januar 1955.

Hans Majestet Kongen har i ettermiddag mottatt meg i særskilt audiens. Jeg overleverte Kongen, Regjeringens avskjedssøknad og rådde Hans Majestet til å vende seg til Arbeiderpartiets parlamentariske fører, stortingspresident Einar Gerhardsen, om dannelsen av den nye regjering. Jeg har deretter underrettet Stortingets president om at Regjeringen har innlevert sin avskjedssøknad og bedt Presidenten gi Stortinget underretning om dette på den måten han selv finner hensiktsmessig.

Det er nå noe over 3 år siden jeg overtok Statsministerstillingen etter Einar Gerhardsen. Den gang kom skiftet av regjering overraskende på [redacted] hele landet,

-2-

men denne gang har det gått mange rykter på forhånd. [redacted]

Hvis man så spør meg hva årsaken er til at Regjeringen nå går av så må jeg svare at det er ingen enkelt årsak. Enkelte av statsrådene har gitt uttrykk for at de ønsker å tre ut av Regjeringen. Ikke på grunn av noen uoverensstemmelser eller brytninger innen Regjeringen. Det har hersket et ualminnelig godt forhold i dette regjeringskollegium, og samarbeidet har vært - jeg tror jeg må få lov å si - særdeles godt. Men arbeidsbyrden for statsrådene har vært så stor at det er helt naturlig at enkelte statsråder ikke klarer den over en lengre periode. Hva meg selv angår har jeg vært medlem av Regjeringen nesten uavbrutt i de siste 20 år, de siste 3 år som statsminister. Før jeg tok over som statsminister var jeg Arbeiderpartiets parlamentariske fører i 3 år. Fra 1923 til 1940 var jeg formann i Det norske Arbeiderparti.

Jeg kan kanskje si at jeg syns at jeg har gjort min verneplikt i landets og partiets tjeneste. Når en skulle gå til en omdanning av Regjeringen fant jeg at det var riktig av meg å trekke meg tilbake, slik at partiet helt fritt kunne drøfte sammensetningen av den nye regjeringen.

Det er vel noen som vil tro at det har vært uoverensstemmelser om Regjeringens politikk og at det er årsaken til regjeringsskiftet. Men det er ikke tilfellet. Det har vel vært noen meningsforskjell i Arbeiderpartiet om hvordan prissituasjonen skulle mestres, eller rettere sagt, hvilke virkemidler en skulle bruke for å holde levekostnadene nede. Men prisspørsmålet er selvsagt bare en meget begrenset del av den økonomiske politikken og om denne som helhet har det ikke vært noen meningsforskjell av betydning. Når det gjelder utenrikspolitikken og forsvarsberedskapet har både vårt eget

parti og de andre partier, unntatt kommunistene- stått bak den. Det er derfor helt klart at dette regjeringsskiftet ikke skyldes noen uenighet i Arbeiderpartiet om hovedlinjene i den politikk Regjeringen har ført. Derimot kan jeg kanskje si at jeg personlig enkelte ganger har følt det slik at Regjeringen ikke har fått den aktive støtte som en regjering nødvendigvis må ha i en så vanskelig periode som den vi lever i. Det er vel også det som har ført til de mange rykter om endringer i Regjeringens sammensetning, rykter som i seg selv har virket generende for Regjeringens arbeid utad og innad. Av disse grunner har jeg funnet det riktig at andre nå tar over, men det skal være meg en kjær oppgave å gi den nye regjering all den støtte jeg kan make.

Når det først skal skje et skifte er det viktig at det kan skje så fort som mulig. Alle interesser er best tjent med det. Hvis en regjering skal kunne planlegge på lengre sikt og ha den nødvendige handlekraft, må den vite at den har en rimelig arbeidsperiode foran seg. Det er derfor viktig at den nye regjering snarest mulig kan komme i gang med arbeidet sitt.

De tre år jeg har hatt den ære å stå i spissen for landets regjering har vært slitomme år. Men tiden er gått så fort at jeg har vanskelig for å forstå at det virkelig er gått 3 år.

Om Regjeringens arbeid i disse tre årene er jeg ikke den rette til å uttale meg. Det er andre som må vurdere det arbeid som er gjort. Det eneste jeg vil tillate meg å si er at Regjeringen alltid har ment å handle til gagn for land og folk.

Jeg vil få lov til å nytte denne anledningen til å sende en takk til de mange som har gitt uttrykk for sympati og støtte under et vanskelig arbeid. Særlig vil jeg få lov å takke for den umiddelbare og samstemmige støtte Regjeringen har fått når det har gjeldt å ^{vareta} landets interesser utad.